

Интервю с госпожа Нина Стайкова - директор на СУ „Св.Паисий Хилендарски“

- Госпожо Стайкова, как ръководеното от Вас училище отговаря на тенденциите в съвременното образование?

- В известна степен отговаря, и мисля, че ние, всички заедно, се справяме много добре. Всеки от нас си представя по един прекрасен начин как да изглежда училището. Предполагам и Вие имате Вашите идеални представи за училището. И на мен ми се иска така, както направихме двора, да направим площадката, да направим един кът за отход с беседка, във всяка класна стая да има таблет на всеки чин. Да има едни усмихнати и безпроблемни ученици, както и учители съответно. Да няма толкова много учебен материал, който да Ви затрупва като лавина, и да се чудите как да го усвоите, да го преговорите, да го затвърдите, да има повече часове за занимания, които на Вас са Ви интересни. Така виждам аз съвременното училище! А тенденциите, защото това са две различни неща, са да научим учениците да мислят повече. Не да възпроизвеждат, а да мислят. Да могат сами да се справят със ситуации навън, в живота, в който, тепърва, им предстои да навлязат.

- Госпожо Стайкова, смятате ли, че нашите учители, които са от по-възрастното поколение успяват да достигнат до нас, учениците, които сме израснали с интернет и уеб технологиите?

- Добре, тук веднага започвам с контра въпрос! Какво, според Вас е възрастното поколение?

- Тези, които не са зависими от интернет като цяло.

- Възрастта няма нищо общо със съвременните технологии. Аз също съм от по-възрастните учители, сигурно има някой, който знае повече от мен. Аз знам толкова, колкото ми е необходимо. Така че, възрастта на учителя няма нищо общо с това, той да е запознат със съвременните технологии. Вие знаете израза „Учене през целия живот“, това означава, че човек се учи, докато е жив. Учителите са длъжни всяка година да минават през квалификационни курсове в области, които на тях са им необходими. Ако някой от тях мисли, че не е добре запознат със съвременните технологии, той трябва да отиде на такъв вид обучение. Ако друг мисли, че не може да се справи с агресията, съответно, трябва да посети подходящо обучение за превенция на агресията и тормоза. Би трябвало, след като е учител, независимо на каква възраст е, той да може да се справи със съвременните тенденции и това, което младото поколение изисква от него. Мисля, че нашите учители са гъвкави и адаптивни, бързо учат и могат да отговорят на нуждите на учениците от качествено образование и усвояване на социални и жизнено умения.

- Накрая, какъв съвет бихте дали на нас, прохождащите журналисти, които ще правим електронния вестник „Звънче“?

- Да сте винаги така усмихнати! Винаги, когато отивате някъде на събитие, Вие трябва да сте запознати на 100% с новината, която отивате да отразявате. Да сте позитивни! Да имате желанието да правите този вестник, защото за да стане качествен, и на самите вас да Ви харесва, Вие трябва да го правите с желание. Не само в това, но и във всяко едно друго начинание. Ако Вие не сте убедени, че го искате достатъчно, няма да се случи до такава степен, в каквато го желаете.

- Благодарим Ви за отделеното време и за съветите, които ни дадохте.

Интервюто взеха: Христина П. – 7^а, Исмигюл Х. – 7^б, Добринка Т. – 7^в

Украса на училището: ателие „Палитра“ и клуб „Сръчковци“

УЧИЛИЩНИТЕ ВЕСТНИЦИ РАЗКАЗВАТ...

Здравейте, малки и големи момичета и момчета. Аз съм вестник „Звън“ – пионер на втора степен. Как защо? Първо, аз съм първият вестник на училището и второ, мен ме списваха пионерчета.

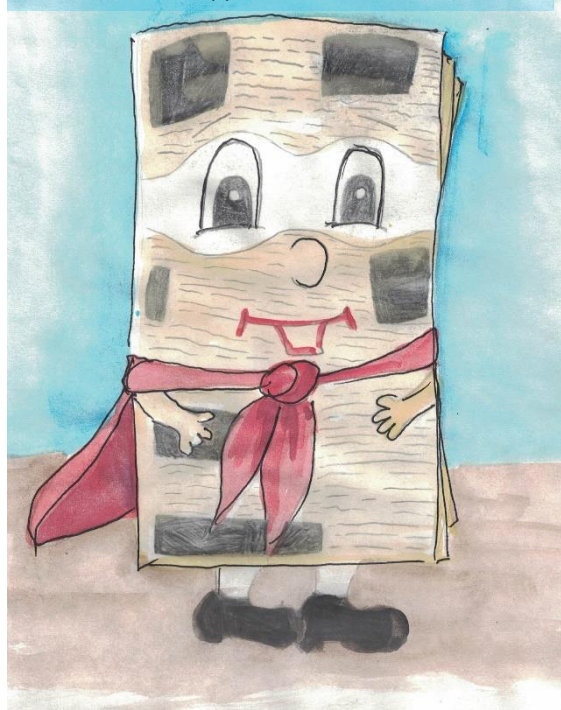
Не знаете какво е пионер? Ще ви обясня. Това е дете на XX век, което членува в детска организация, която се нарича ДПО „Септемврийче“.

Аз се родих в интересно време. Талантливите деца участваха в различни кръжоци и клубове по ТНТМ. И всяка година се организираше празник на художествената самодейност.

„Единство, творчество, красота!“ – това пък е девизът на Детската асамблея „Знаме на мира“. Там вземаха участие най-талантливите.

Какво правех аз? Звънях. Разказвах за делата на пионерите. А и гордост за мен е, че бях един от тях.

После „избухна“ демокрацията и срина „организацията“. Аз изпаднах в немилост. И така много години.

Вилнееше „синята мъгла“ и срина всичко „старо“. Всички зачакаха „новото“, но то трудно си проправяше път през „руините“. „Не се гаси туй ще не гасне“ – появих се аз – вестник „Паисиев плам“.

Аз съм щастливец! Имам много приятели, които с ум и сърце правят така, че всеки път да бъда страниран, изрисуван, монтиран, оцветен и ксероксиран според прищевките ми.

„Учи се от всеког, не подражай никому!“ – това е моята стратегия. Гордея се с талантите, списвали страниците ми и читателите, приветствали всеки мой успех.

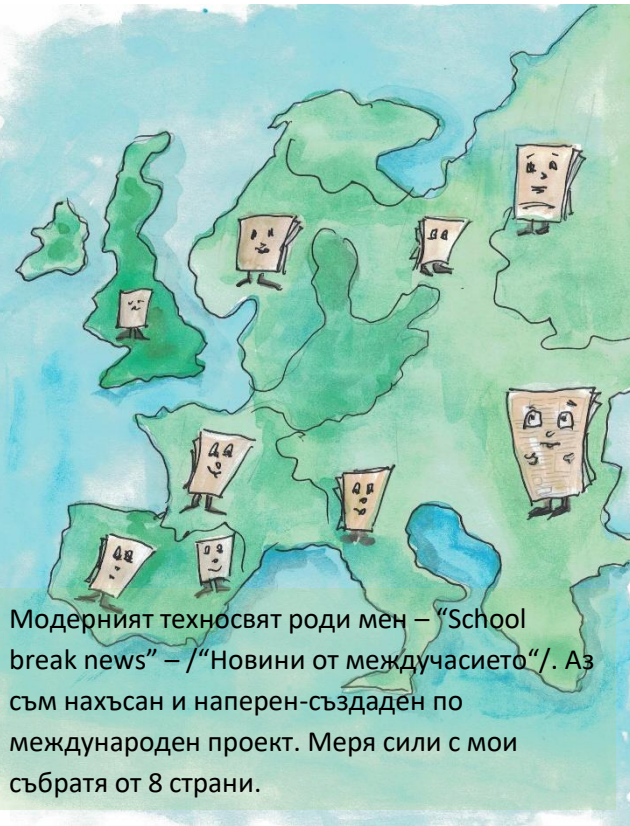
Започвам да се поевропейчвам. Ставам модерен. Идва Коледа – посинявам, настъпва празника на любовта – порозовявам, еко взрив – позеленявам, щурмувам славата – излизам юбилейно златен, а иначе съм си червен.

УЧИЛИЩНИТЕ ВЕСТНИЦИ РАЗКАЗВАТ...

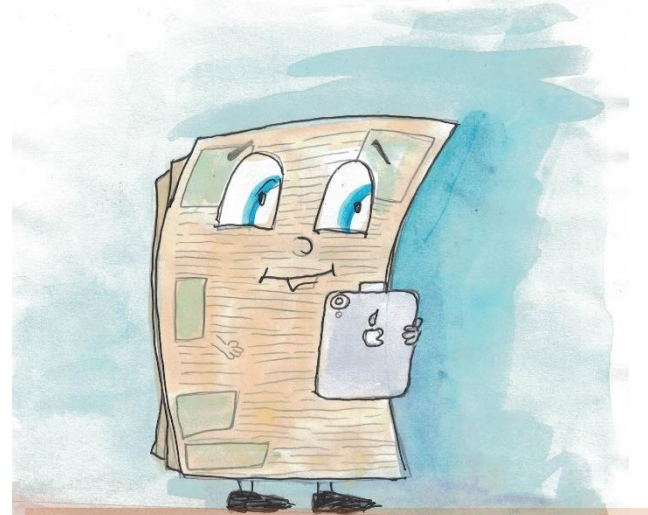
Брой след брой... Битка след битка...

„Ордени за храброст“? – най-често връчвани от вражеския лагер. Шоуто продължава...

Дано оцелея в този техносвят.

Модерният техносвят роди мен – “School break news” – /“Новини от междучасието”/. Аз съм нахъсан и наперен-създаден по международен проект. Меря сили с мои събратя от 8 страни.

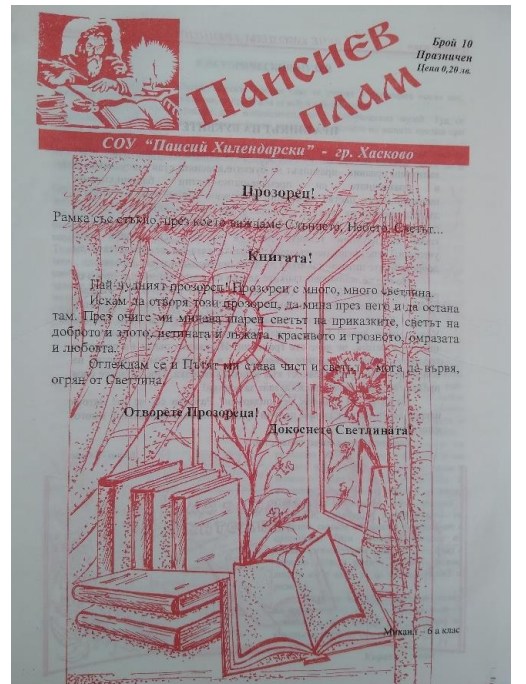
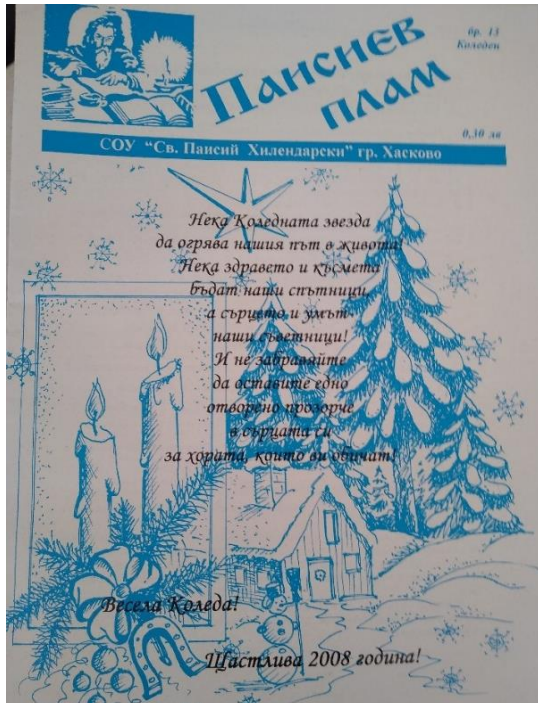
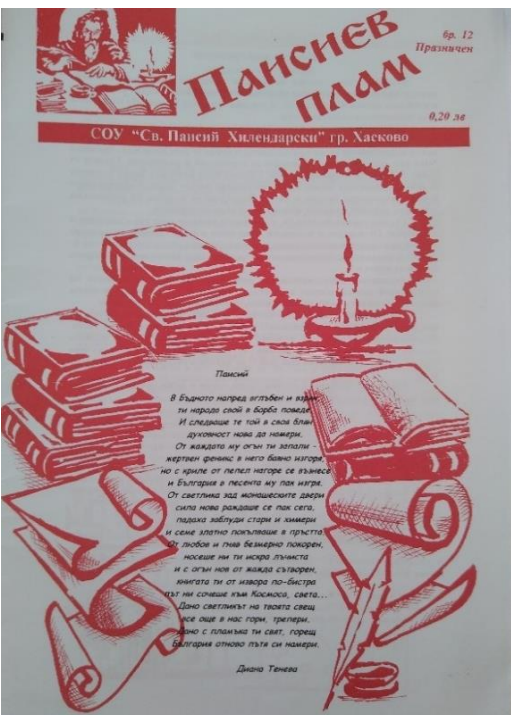
Аз съм закономерно следствие на „Новини от междучасието“. “Messages” /“Послания”/ е моето име и държа да съм в крак с времето. Затова проговарям на чужди езици – английски, френски, немски и руски език. Сега съм приютен на електронната платформа

Сменяха се сезоните. Духаше ту „червен“, ту „син“ вятър. Цъфтяха ту „рози“, ту „гербери“. И ето че повя вятърът на промяната – онзи, на технологичното време. Ето ме и мен – училищният „Електронен вестник Звънче“.

Ще запечат клавиатурите, ще зацъкат мишките, много погледи ще съберат мониторите, за да превърнат в ТВОРЕНИЕ ентузиазма, вдъхновението и таланта на ученици и учители, новите пионери – тези на XXI век.

Рисунки: Емирхан М. – 5^а
Текст: Чанита Ангелова, ръководител на клуб „Журналист“

И възкръсна България...

Забравеният кръст

Горе, на синия гръб на Балкана, където месечината опира чело, се намира малка планинска горичка. Тук живея аз, старият куц орел! Близо до моето гнездо има голям каменен кръст. Останал е само почернелият камък – дъждът и вятърът са изтрили името на забравения покойник. Хората, които отгъпаха пътеката до камъка, вече почиват в земята, а пътеката я няма – тревяса.

Когато синият мрак погълна стария Балкан, аз излезнах от горичката и тръгнах към кръста. Вървах полекичка, защото куцам. Когато стигнах до камъка, разперих криле, подхвъркнах и кацнах отгоре му. Погледнах надолу към равна Тракия,

където избухваха огънове и хората се прибираха от нивята да спят.

Тогава под земята чух гласа на мъртвия. Питаше ме дали съм ходил до гроба на майка му.

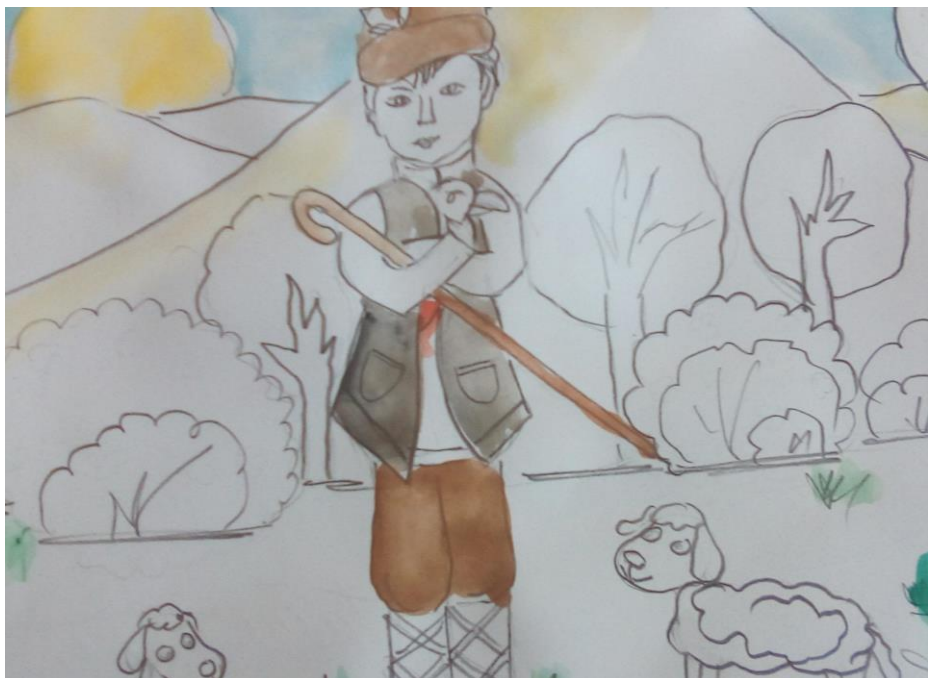
Изведнъж камъкът се залюля, земята се пропука и от гроба излезе човек с юнашки дрехи, перо на калпака и жълто лъвче под перото. Той ме помилва, погледна наоколо, по дълбоко свежина и седна до кръста.

Започнах да разказвам на люляковата гора. Там беше майчиното ми гнездо. И ми дойде за ума за тримата турци, които минаха през гората едно утро. Като видяха гнездото, те замахаха с ръце и единият вдигна пушката си. Прицели се. Куршумът прониза крехкото ми крило, което още не бях разтварял. Паднах от гнездото. Майка ми, орлицата, я нямаше. И когато отминаха турците, дойде едно малко овчарче, прибра ме, сложи ме в пазвата си и моята кръв обагри ризката му. Това бе юнакът.

3 МАРТ

Преди много години неговата майка излекува крилото ми. На нейния гроб ходих аз. Той бе буренясал, а дървената кукла – прогнила. Вероятно в главата на момъка оживя миналото, защото двамата се потопихме в спомените.

Голяма опашата звезда разделяше небето на две. Като кринче беше голяма главата ѝ, а челото ѝ светеше окървавено. Старците думаха, че ще има война и с надежда отправяха очи към земята на Дяда Ивана. Скришом, наведени над пръстена паничка, в която гореше една шишарка, двете сестри на юнака шиеха жълти лъвчета на мерни калпаци.

А една вечер младите соколовчани зарязаха вършитбата и поеха към Балкана – да се бият за свободата на народа. Войвода им беше моят приятел – юнакът. И тук, в тази гора, забиха седем куршума в гърдите му, легна и не можа да стане. Месецът се беше вдигнал високо и равнината долу бавно притихваше. Аз кацнах на юнаковото рамо. Момъкът имаше седем горящи рани и умираше. До главата му бяха побили байряка на четата, а конят му цвилеше.

Аз му вардех сянка, а когато подухна хладина, той стана, седна и дълго гледа към страшните пожарища на златна

Тракия, която ставаше на пепелище. Тогава написа писмо, сложи го под крилото ми и ми каза да го занеса в Дядовата Иванова земя. Трябваше да намеря Дядо Иван и да му го дам.

Аз заминах същата нощ и на сутринта стигнах големия град с зелените черковни кубета. Заварих Дяда Ивана – на златен стол седи. Пуснах писмото на коляното му. Писмото молеше да спаси от робия нашия народ.

Подир три дни Дядо Иван пое коня си на българска земя, подире му вървяха казаците.

Като чух гърмежа за топовете им, сърцето ми туптеше силно.

Юнакът се облегна на почернелия камък, дото дъждът беше измил името му, и тихо почна една песен, а балканският вятър я грабна от устата му.

Трансформиращ преразка на разказа „Забравеният кръст“ от Ангел Каралийчев
направи клуб „Журналист“

Рисунки: Кристиан – 5^а, Александър – 5^б, Петър – 5^г, Окай – 5^г, Хамди – 5^а,
Фатме – 5^а, Галиб – 5^г, Мария – 5^б, Габриела – 5^б, Дилек – 5^б, Лютвие – 5^а,
Димитър – 5^б, Христо – 5^а

НОВИНИ

„Бяло“ училище

„Бялото“ училище тази година беше много забавно. То беше организирано от нашите учители по ФВС - г-н Николай Николов и г-жа Диана Узунова. То се проведе в периода от 1-ви до 5-ти февруари, който съвпадна с междусрочната ни ваканция. Пътувахме 2 часа с автобус до еко хотел „Здравец“, в който се настанихме бързо. Той е много удобен и разполага със ски писта, басейн, сауна и др.

На лагера бяхме ученици от 5-ти, 6-ти и 7-ми клас от СУ „Св. Паисий Хилендарски“. През деня ни разделяха на три групи. Учениците от първата група караха ски, втората-бяха на басейн, а третата-на поход в планината. След вечеря нашите учители ни организираха различни, забавни игри.

Там прекарахме няколко невероятни дни, които ще запомним.

Елена и Симона – 7^в клас

Ден на числото Пи

Всяка година на 14 март светът отбелязва един от най-необичайните празници – Деня на числото Пи. Датата е избрана заради американското ѝ изписване – 3.14, което съвпада с най-краткия начин за обозначаване на математическата константа, изразяваща отношението на дължината на окръжността към дължината на диаметъра ѝ. Същевременно тя съвпада с рождения ден на Алберт Айнщайн. Клуб „Архимед“, клуб „Математичко“ и клуб „Компютър“ направиха изложба посветена на числото Пи. Те показаха математически модели, изработени от тях.

Т. Запрянова

Пролет е!

Пролет е! Природата и всичко живо се събужда за нов живот. Време е да изхвърлим старите надежди и да ги заменим с нови, да поканим

светлината и простора даже вътре в нас. Но най-напред трябва да започнем от дома. Нашият втори дом грейна в неонове цветове, които бликат и надничат от всяко ъгълче на главното фойе. Огромни пъстри цветя летят покрай стълбищата. За тази пролетна украса, която ни създава толкова много уют се погрижиха ученици от 5,6,7 клас и участниците в ателие "Палитра" и клуб "Сръчковци".

УЧИЛИЩЕН ЖИВОТ

Училище на радостта

Клубове по интереси отварят врати.
Побързай, в тях се запиши.
Със забава и разни игри,
знанието различно прегърни.
Талантът свой провокирай ти,
част от училищния живот бъди!

Клуб „Журналист“

Обичаме книжките
и недолюбваме „мишките“.
Като всеки добър журналист,
защитаваме истината на белия лист.
С молив остър в ръка
опитваме се да творим чудеса.

Клуб „Етнография“

Фолклорът е тяхната страст,
празници и обичаи разказват на нас.
Миналото с любов разучават,
традициите пак оживяват.

Ателие „Палитра“

С палитра голяма в ръка
рисуваме цветна дъга.
За да прегърне Земята,
да бъде тя планета на
децата.

Клуб „Европа и ние“

С раница и фотоапарат
пътуваме из Европейския свят.
С компас посоката – открита,
по карта знанието долита.

Клуб „Шампиони“

Футболисти са те от класа,
тренират по десет часа.
Голове вкарват от раз,
гордост са те за нас.

Клуб „Компютър“

Всичко ние разбираме,
в интернет сърфираме.
С компютрите сме на „ти“,
плуваме в свои води.

Клуб „Сръчковци“

Работилничка една
твори чудеса.
Сръчен Сръчко ти бъди,
света красив направи.

Електронен вестник „Звънче“

Ден след ден, час след час
няма тайни в училище за нас.
Новините улавяме,
вестник „Звънче“ издаваме.

Клуб „Доброволец“

Доброволци се наричаме,
доброто с ръце прегръщаме.
Усмивки даряваме,
с радост благославяме.

Messages Club

My words
Elegantly put in order and
Sent away,
Saved in memories
And gestures...
Going to and fro
Endlessly
Somewhere in the Universe

Клуб „Математичко“

Математичко задачи решава,
светът на цифрите управлява.
Правилата не забравя,
с числата се забавлява.

Клуб „Архимед“

За да литнеш в небесата,
за да плаваш по море,
трябва ти да знаеш
математика добре.
В „Архимед“ се запиши,
задачата реши!

MESSAGES

SHORT AND SWEET POEMS

about the world that surrounds us

My home is orange
 It sounds like my dog's barking
 It tastes like a pancake
 It smells like a rose
 It feels like a teddy bear!
 Vladimir Z., 4th a grade

My home is purple
 It sounds like my mum's voice
 It tastes like a banana pancake
 It smells like a lemon
 It feels like a jumper!
 Aysu M., 4th a grade

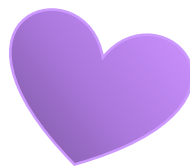
My family is white
 It sounds like my favourite song
 It tastes like a pancake
 It smells like a rose
 It feels like a teddy bear!
 Plamena, 4th a grade

First love is blue.
 It sounds like a whisper,
 It tastes like cranberries,
 It smells like a snowdrop,
 It feels like delicate daffodil petals.
 Fatme, 5th a grade

First love is blue.
 It sounds like the sea,
 It tastes like candy floss,
 It smells like blueberries,
 It feels like cotton.
 Jasmin, 5th a grade

First love is light red.
 It sounds like the silence,
 It tastes like a cheesecake,
 It smells like a cherry,
 It feels like a soft fluff.
 Nataly, 5th a grade

Baba Marta

Baba Marta is a unique Bulgarian tradition. The end of winter and the arrival of spring is celebrated on March 1. People exchange martenitsas and greet each other with "Chestita Baba Marta!". At schools, children make and exchange martenitsas too. They usually pin martenitsas to their clothes. These are symbols of health and fertility. At the end of March people tie martenitsas to trees.

St David is the patron saint of Wales. Welsh culture is celebrated on March 1. People usually go to church, take part in parades, listen to choirs or Welsh literature readings. At schools, there are celebrations, too. Children and some adults wear traditional clothes. People often pin daffodil or a leek to their clothes. These are symbols of Wales.

